

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN OPENING HEILIGE DEUR VAN DE BARMHARTIGHEID EN EUCHARISTIEVIERING

**Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
Derde zondag van de Advent, zondag 13 december 2015, 10 uur**

Broeders en zusters,

Bij de aanvang van deze viering hebben wij de Heilige Deur van het Jubeljaar van de Barmhartigheid in ons bisdom plechtig geopend. We doen dit in antwoord op de uitnodiging die paus Franciscus richtte tot alle bisdommen en bisschoppen van de katholieke Kerk. In de Bul *Misericordiae Vultus* waarmee hij het Jubeljaar van de Barmhartigheid afkondigde, schreef hij: *De derde zondag van de Advent, zal de Heilige Deur in de kathedraal van Rome, de Basiliek van Sint Jan van Lateranen, worden geopend. Vervolgens zal de Heilige Deur in de andere pauselijke basilieken worden geopend. Ik bepaal dat op dezelfde zondag in iedere particuliere Kerk, in de kathedraal die de moederkerk is voor alle gelovigen, of in de co-kathedraal of in een kerk met een bijzondere betekenis, voor heel het Heilig Jaar een dergelijke Deur van de Barmhartigheid wordt geopend* (MV, 3).

Waarom deuren van kathedralen openen? Het openen van deuren heeft een Bijbelse betekenis. In Psalm 24 bidt de psalmist dat God mag binnenkomen doorheen de oude poorten van de tempel. Dit is zijn gebed: *Poorten, heft uw kroonlijsten op, gaat open, aloude deuren: de Koning der glorie moet binnengaan. Wie is deze Koning der glorie? De Heer, de sterke, de machtige, de Heer, de held in de strijd. Poorten, heft uw kroonlijsten op, gaat open, aloude deuren: de Koning der glorie moet binnengaan. Wie is deze Koning der glorie? De Heer van de hemelse machten, Hij is de Koning der glorie*. Het is een gebed vol hoop en verwachting, vol ook van vreugde en vertrouwen. God is geen triestig of nutteloos wezen. God is ook geen verre afwezige. Neen, Hij is de 'Koning der glorie' die telkens opnieuw komt wonen onder zijn volk. En dan is het feest, wanneer Hij komt. We bidden deze psalm niet toevallig tijdens de Advent of op het feest van Lichtmis, de opdracht van Jezus in de tempel. Het Jubeljaar van de Barmhartigheid sluit aan bij de oude verwachting van het volk van God: dat God met zijn barmhartigheid opnieuw tot ons mag komen. Trouwens, zolang God niet binnenkomt, gebeurt niets nieuws en blijven wij hier op elkaar kijken.

In het Evangelie gebruikt Jezus het beeld van de deur of van de poort. Hij noemt zichzelf niet enkel de herder maar ook de 'deur' van de schaapskooi: *Waarachtig, ik verzeker u: ik ben de deur voor de schapen. Al degenen die vóór mij zijn gekomen, zijn dieven en bandieten, maar naar*

ben hebben de schapen niet geluisterd. Ik ben de deur; wie door mij binnenkomt zal gered worden: die kan vrij in en uit gaan en zal weidegrond vinden. Een dief komt alleen maar om te roven en te slachten, en om verloren te laten gaan; ik ben gekomen opdat ze leven mogen hebben, en wel in overvloed' (Joh. 10, 7-10). Jezus is uniek. Zoals Hij is er geen tweede. Hij toont ons het ware gelaat van de Vader. Hij leidt ons binnen in het ware volk van God. Waar is de deur die toegang geeft tot God en zijn barmhartigheid? Het is een vraag van alle tijden en zeker ook van onze tijd. Soms lijkt het alsof de deur tussen ons en God voorgoed in het slot gevallen is. Het Jubeljaar van de Barmhartigheid wil de deur naar God weer openen. Voor wie dichterbij God wil komen, opent Jezus de deur van het Evangelie, van de sacramenten en van de kerkgemeenschap.

Op een andere dag sprak Jezus over bidden en over kloppen op de deur. Stel, zegt Jezus, dat je midden in de nacht eten nodig hebt voor onverwachte bezoekers, en dat je aanklopt bij een vriend om enkele broden te lenen, wat zal die vriend dan doen? Hij zal je niet in de kou laten staan. Hij zal je de gevraagde broden lenen. Klop maar op de deur, zegt Jezus tot zijn leerlingen: *'Tot u zeg Ik hetzelfde: vraagt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en er zal worden opengedaan. Want al wie vraagt verkrijgt; wie zoekt vindt; en voor wie klopt doet men open. Is er soms onder u een vader die aan zijn zoon een steen zal geven als deze hem om brood vraagt? Of als hij om vis vraagt zal hij hem toch in plaats van vis geen slang geven? Of als hij een ei vraagt zal hij hem toch geen schorpioen geven? Als gij dus, - ofschoon ge slecht zijt – goede gaven aan uw kinderen weet te geven, hoeveel te meer zal dan uw Vader in de hemel de heilige Geest geven aan wie Hem erom vragen'* (Lc. 11, 5-13). Het Jubeljaar van de Barmhartigheid is een jaar van bezinning en van gebed. Als Jezus de deur is, mogen wij bij Hem aankloppen, zelfs midden in de nacht. Trouwens, het is wel vaker nacht wanneer wij bij Hem aankloppen. Als het duister om ons dichterbij wordt: het duister van verdriet of eenzaamheid, het duister van boze daden of onmacht, het duister van ziekte of verlies. Durven aankloppen bij vrienden, durven aankloppen bij God: het is makkelijker gezegd dan gedaan. Het Jubeljaar van de Barmhartigheid is een jaar om opnieuw te durven aankloppen bij God, zelfs op klaarlichte dag.

En tenslotte nog dit. In oktober vond in Rome de tweede bisschoppensynode plaats over het huwelijk en het gezin. Tijdens de Synode werd een paar keer het beeld van de deur gebruikt. Volgens enkele deelnemers moet de Kerk met grotere striktheid de wacht houden bij haar deuren: ze moet de deuren voor sommige gelovigen stevig gesloten houden, met name wat de toegang tot de sacramenten betreft. Dat was echter niet de taal van paus Franciscus. In zijn homilie bij de opening van de Synode sprak hij over de Kerk en haar zending in deze tijd. *"In deze zeer moeilijke sociale context en in de context van het huwelijk, is de Kerk geroepen haar zending in trouw, waarheid en liefde te beleven"*, zegde hij; en verder: *'Haar zending beleven in de liefde, die niet met de vinger wijst om anderen te veroordelen, maar die – trouw aan haar natuur als moeder – de plicht voelt gekwetste echtparen op te zoeken en te verzorgen met de olie van*

gastvrijheid en barmhartigheid; een “veldhospitaal” met open deuren om eender wie op te vangen die aanklopt om hulp en steun te vragen; zijn eigen omheining verlaten om naar de anderen te gaan met ware liefde, om met de gewonde mensheid op weg te gaan, haar op te nemen en naar de bron van heil te leiden.” Het is duidelijke taal: de Kerk als *“een ‘veldhospitaal’ met open deuren om eender wie op te vangen die aanklopt om hulp en steun te vragen”*. Ook daarvoor dient het Jubeljaar van de Barmhartigheid: opdat al wie aanklopt bij de Kerk om hulp en steun een open deur mag vinden en een gastvrij onthaal. De Kerk – en dat zijn wij allen – heeft op dat punt nog veel te leren.

Mag het Jubeljaar van de Barmhartigheid aan ons vel zitten? Zal het aan ons vel zitten? Hopelijk wel. De deur staat in ieder geval al open.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen